

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 486/2014
27.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Соње Павловић, Маје Ковачевић-Томић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адвоката С.М. из П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 5К. 712/12 од 08.11.2013.године и Вишег суда у Панчеву Кж. 101/14 од 04.03.2014.године, у седници већа одржаној дана 27.05.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адвоката С.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 5К. 712/12 од 08.11.2013. године и Вишег суда у Панчеву Кж. 101/14 од 04.03.2014. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 441. став 4. у вези са чланом 264. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 5К. 712/12 од 08.11.2013. године, окривљени С.С. и И.Њ. оглашени су кривим за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика (КЗ), за које им је изречена условна осуда тако што им је утврђена казна затвора у трајању од по 6-шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од 1-једне године од правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. Истом пресудом, оштећени Р.Н. је са имовинскоправним захтевом за накнаду штете упућен на парницу, а окривљени су обавезани на плаћање суду паушала у износу од по 2.000,00 динара сваки и солидарно трошкова кривичног поступка у износу од 11.000,00 динара као и трошкова пуномоћника приватног тужиоца у износу од 151.500,00 динара, све у року од једног месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Виши суд у Панчеву, пресудом Кж. 101/14 од 04.03.2014.године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окр. С.С. и пресуду Основног суда у Панчеву 5К. 712/12 од 08.11.2013.године, потврдио.

Бранилац окр. С.С., адвокат С.М., поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде одредаба ЗКП (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) учињених правноснажном одлуком и у поступку који је претходио њеном доношењу, и то повреда закона из члана 439. тачка 3. и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, јер је суд одлуком о трошковима повредио закон, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи првостепену и другостепену пресуду, тако што ће окривљеног ослободити и обавезати приватног тужиоца да сноси трошкове поступка или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. С.С. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.С., адвоката С.М., је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 4. у вези са чланом 264. став 3. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен, односно нема прописан садржај.

Неосновано бранилац окр. С.С. захтевом за заштиту законитости побија правноснажну пресуду у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, због повреде законских одредаба у смислу члана 441. став 4. ЗКП и с тим у вези, истиче да су противно одредби члана 263. ЗКП пуномоћнику приватног тужиоца досуђени сви тражени трошкови и тиме угрожена егзистенција окривљеног, између осталог, да окривљени сноси и трошкове главног претреса од 10.06.2013. године, 03.07.2013. године, 02.10.2013. године и 21.10.2013. године за чије одлагање не сноси кривицу, јер су одложени због недоласка вештака и протеча времена, као и да је у предметном поступку било могуће одредити колики део трошкова сноси сваки од окривљених, како налажу одредбе ЗКП, а да то суд није учинио.

Првостепени суд је, по оцени Врховног касационог суда, правилном применом одредаба члана 264. став 1. и 3. ЗКП, окривљене С.С. и И.Њ., који су оглашени кривим за кривично дело које је предмет оптужбе, обавезао да солидарно снесе трошкове кривичног поступка који се односе на награду вештаку, као и награду и нужне издатке пуномоћника приватног тужиоца (члан 261. став 2. тачка 7. ЗКП), према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Како је суд, одредбом члана 264. став 3. ЗКП, овлашћен да цени да ли јесте или није могуће, у случају када је више окривљених оглашено кривим, одредити колики ће

део трошкова сносити сваки од њих и да, ако то није могуће (а тврдећи супротно бранилац окривљеног не каже зашто и како је то било могуће), одреди да сви окривљени солидарно носе трошкове, то одлуком суда у конкретном случају о солидарној обавези окривљених да носе наведене трошкове кривичног поступка, није повређен закон у смислу одредбе члана 441. став 4. ЗКП. Обавеза окривљеног накнаде трошкова који се односе на награду и нужне издатке пуномоћника приватног тужиоца, није основ за ослобођење окривљеног од дужности накнаде истих због могућности угрожавања његове егзистенције (члан 264. став 4. ЗКП), па су без утицаја наводи захтева да је досуђењем ових трошкова угрожена егзистенција окривљеног. Разлози одлагања главног претреса у дане означене у захтеву за заштиту законитости, према самим наводима захтева, не могу се приписати кривици пуномоћника приватног тужиоца, па се без основа у захтеву браниоца окривљеног, позивањем на одредбу члана 263. ЗКП, истиче неправилност одлуке суда да приватном тужиоцу досуди све тражене трошкове.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да другостепени суд у својој одлуци није дао разлоге због чега је жалба браниоца одбијена у делу који се односи на трошкове кривичног поступка, а овим наводима захтева указује на недостатке пресуде који су предвиђени као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, али из навода у образложењу захтева, који се тичу одлуке о кривичној санкцији, произилази да се захтевом и не указује на означену повреду закона, већ оспорава правилност одлуке суда о избору кривичне санкције и изречена санкција квалификује као престрога, а у смислу одредбе члана 441. став 1. ЗКП, се указује на олакшавајуће околности на страни окривљеног и тежину дела („лако“ кривично дело) због којих се окривљеном, по ставу браниоца, могла изрећи блажа санкција.

Надаље, позивајући се на повреду одредбе члана 16. ЗКП, бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете без доказа, односно да сви изведени докази потврђују наводе одбране окривљеног, па да није доказано да је окривљени извршио кривично дело за које се терети и оспорава оцена суда о веродостојности исказа приватног тужиоца на којем се заснива пресуда, указивањем на конфузност, нејасност и противречност у изведеним доказима (медицинско вештачење, сведоци), чиме бранилац у суштини оспорава оцену суда изведених доказа и правилност, том оценом, утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди.

Међутим, напред изложени разлози-битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, повреда одредбе члана 441. став 1. ЗКП, као и погрешно утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, према одредбама члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев браниоца окр. С.С. у наведеном делу недозвољен.

Такође, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду закона у смислу члана 441. став 3. ЗКП, али ову повреду не образлаже у смислу опредељења законске одредбе која је повређена ни објашњења у чему се та повреда одређено састоји, па захтев у овом делу нема прописан садржај, сходно одредби члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3. у вези са чланом 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен.

Записничар
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.